

NÉHÁNY EGYSZERŰ SZÓ AZ IMÁRÓL ÉS AZ ALÁZATRÓL

Bevezető a további fejezetek elé

Az alábbi néhány oldalon olyan dolgokról beszélek, amelyekről már könyvek sokasága szól. *Ez az írás azonban nem tudományos értekezés, hanem csak egyszerű szavakkal kifejezett vázlat, amely az Úr Jézus Tanításából, mint „alapból” kiindulva, de gyakorlati módon beszél az imáról.*

Az alábbi sorokban arról szólok, ahogy én tanultam, megtapasztaltam lelkemben Isten „megszólítását”, a Hozzáfordulást, s hogy mindez milyen visszhangot keltett a kezdetek óta folyamatosan továbbfejlődve a szívemben.

Valamikor, a gyermekkoromban a szüleim megtanítottak arra, hogy milyen szép imák vannak, amellyel a Jóistent elérhetjük, de a valódi ima mélységét én is csak felnőtt korban fedeztem fel.

Azóta többekkel találkozom, akik ugyanúgy küszködnek ezzel a témával, mint annakidején én is, és sokan vannak, akik az „imát”, csupán csak a vallásos ember valamilyen „eszköztárába” sorolják, értékét pedig egyáltalán nem tapasztalták meg.

Elsősorban azoknak szól tehát a honlapnak az imáról szóló fejezete, akik keresik életükre a megoldást, és keresik azt a lehetőséget, ahol és ahogyan Isten Szeretet-világát elérhetik.

Írásomban egyszerű szavakkal fogalmazva igyekszem több oldalról megvilágítani *az ima, imádkozás, párbeszédima* gyakorlatban, mindennapi életünkben is megélhető lényegét és fontosságát, és e kifejezések mögötti különbséget.

Mondanivalómmal nem biztos, hogy mindenki egyetért, hiszen ahányan vagyunk, annyiféle természettel áldott meg bennünket Teremtő Atyánk, így annyiféle nézőpont is létezhet, és ez így jó, így vagyunk egyediek és színesek.

Mégis, azt kérem, hogy akit az Égi Vezetés elvezérelt a honlapnak erre a területére, az legyen figyelmes, mert biztos vagyok benne, hogy talál olyan részt, vagy legalább egy olyan mondatot a mondanivalóban, ami Neki, személyesen annak a kedves Olvasónak szól, aki e sorokat olvassa!

SZERETNI KÜLDÖTT

*Szeretni küldött, Aki megteremtett,
Hogy világoskodj a világ előtt,
S méltón a hivatáshoz, melyre rendelt,
Lelked tükörként sugározza Őt.*

*Szeress, ahogy a szív szeretni képes!
A színlelő szeretet mit sem ér!
Meddő marad, aki haszonra éhes:
Kufárként talmi kincseket ígér!*

*Léted örökzöld fája nem fakulhat,
Ha fészken a szeretet ver tanyát:
Telt lombjai a tág magasba nyúlnak,
S felisszák az Örök Fény sugarát...*

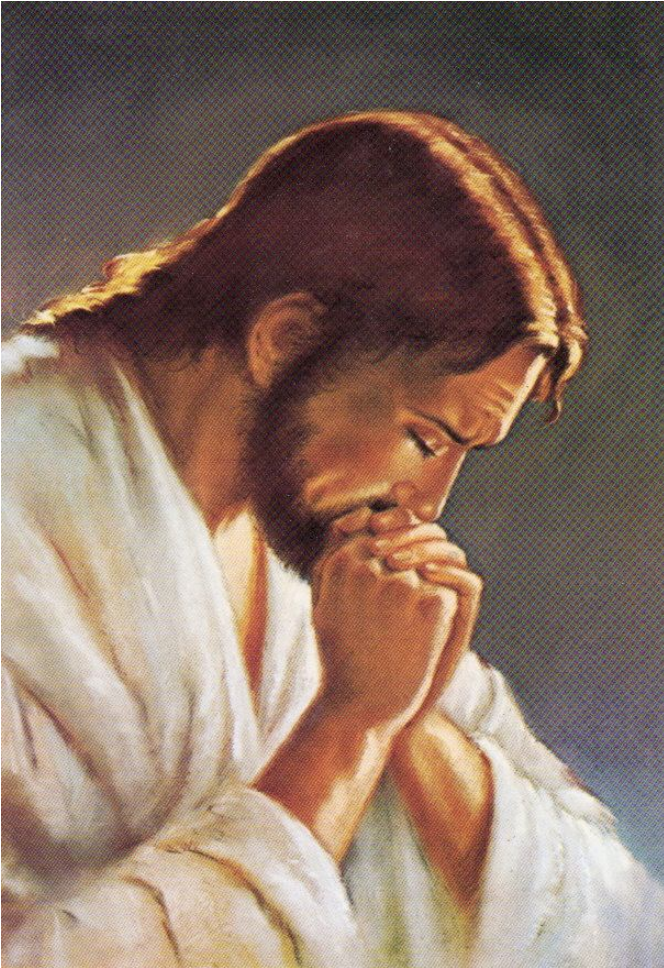
***Nem fogyatkozik, aki mindig ad,
Magát-kifosztva egyre gazdagabb!***
(Balássy László)

NÉHÁNY EGYSZERŰ SZÓ AZ IMÁRÓL ÉS AZ ALÁZATRÓL

II. rész

Hogyan kapcsolódik az IMA önmagunkhoz és életünkhöz?

Az itt bemutatott Imádkozó Krisztus-arc olyan kitűnő, hogy nem is kellene semmit sem írnom, elég lenne, ha valaki csak elmélyedne abban, amit ez a kép sugall. Biztos vagyok benne, hogy megalkotójának minden gondolatát és mozdulatát Maga az Úr Jézus vezette, olyan erővel süt át rajta a mondanivaló...

De hogyan válik a felnőtt ember e gyönyörű kép sugallta gondolatnak akár csak a megközelítőjévé is mai szétesett világunkban?

Amikor egy szeretettel és örömmel várt gyermek a családba kicsi, tehetetlen csecsemőként, teljes kiszolgáltatottságban megszületik, és először csak tudatlan ösztönlényként (épp úgy, mint bármely kis állat, akinél a természet törvénye romlatlanul működik) megtanulja a szüleire való **teljes „ráhagyatkozást”**. Nem is tehet mást.

A gyermek legelső tapasztalata édesanyjától származik, akinek ismeri szívdobogását, akinek meleg testközelségéből nemcsak biztonságot, hanem fejlődéséhez szükséges „édes” táplálékot is kaphat. Ezzel nemcsak teste, hanem értelme is elkezd fejlődni. Megtanulja, hogy szülei képezik azt a környezetet, amely őt ápolja, nevelgeti; ha sír, figyel rá, találgatja, hogy mi baja is lehet, és megpróbálja szomorúsága okát elhárítani.

Néhány hetesen még tovább nyílik az értelme, és megtanulja, hogy akik fölé hajolnak mosolyogva, azok segítik őt; **érzi a szeretetet**, és anélkül, hogy tudná mi az, egyszerűen csak **van, él és fejlődik** benne.

Azután **felfogja**, hogy aki legközelebb van hozzá, azt apának és anyának hívják, és hogy „édes” a hozzájuk bújás, mert szeretetet, simogatást, melegséget, védelmet kap tőlük.

A szerető környezetben fokozatosan kialakul benne az, hogy teljes természetességgel szaladjon szüleihez, mert ők azok, akiktől mindent megkérdezhet, akiknek mindent elmondhat; ők azok, akik a bajokat és az ő gyermek-bánatát orvosolni tudják... Mert a kicsi gyermek szemében a szülő képviseli Istent.

Nem folytatom tovább, hiszen egyértelmű a **párhuzam**. Erre, erre az őszinte ráhagyatkozásra, odafordulásra mondta az Úr Jézus, hogy: **„Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek, és ne tiltsátok meg nekik, mert ilyeneké az Isten Országáa. Bizony mondom nektek, aki Isten Országát nem fogadja úgy, mint a gyermek, nem megy be oda.”** (Lk. 18 / 17.) Mert Mennyei Atyánk várja gyermekei őszinte mosolyát. Látni kívánja „Hozzászaladásunkat”, hallani szeretné szívünk megnyílását, részesülni akar örömünkben, és azt kívánja, hogy letörölhesse könnyeinket, ha a szeretetlenség vagy az élet súlya megvisel...

Isten, a mi Teremtő Atyánk, Aki megáldotta szüleink egymásra találását, ma is „lelket lehel” minden fejlődésnek induló kis biológiai testbe. Ezért mondjuk, hogy „Tőle jöttünk, és (ha jól sikerül az életünk, akkor „egyenesen”) *Hozzá is megyünk Haza, az Égi Hazába*”, vagyis lélekként, Isten test nélküli szellemi világába.

Jézus szavai azért fontosak, mert amikor már felnőtt az ember, erősödik az értelme, okosodik és olykor okoskodik is, elfelejti, hogy mindent Istentől kapott.

Földi szüleink Isten Teremtő-elképzelése folytán a testet adják, viszont *Tőle, Istentől kapja az ember földi életére az értelmet, Isteni Szikrát*, amellyel képes gondolkodni és megalkotni dolgokat, *az érzést*, mely által szeretetet tapasztalhat, és amivel képes az öröm ízét kifejezni, *az erőt*, amely alkotásra, tettekre sarkallja, és képessé teszi arra, hogy a világban tapasztalható fájdalmas dolgot megoldja, jóvá alakítsa...

És még lehetne sorolni, hogy mennyi mindent kapunk Istentől, de **az ember elfelejti, hogy mindez honnan, Kitől származik**, és a felnőtt ember ezért felejt el a szülei után Istenhez fordulni. Nem jut eszébe, *hogy azzal, hogy felnőtt lett és megszűnt Isten felé a „szülői képviselő” az életében, egyenesen és „direktben”, szellemi lényként, önálló lélekként fordulhat valódi Teremtőjéhez, Istenhez, a Mennyei Atyához, Aki mindvégig jelen volt az életében, csak az ember-gyermek számára a szülő helyettesítette Őt.* (Itt most én kizárólag azokról az esetekről beszélek, amikor a szülő valóban szeretettel „hívja életbe” és neveli gyermekét!)

És a felnőtt, okos embernek újból – felnőttiségéhez mérten már magasabb szellemi szinten és szabad akarata felelősségével – **meg kell tanulnia** mindazt, amit gyermekként, mintegy „*mintaként*” már megtanult.

– **Meg kell tanulnia Istenhez saját jószántából „odafordulni”,** hogy – bizalma jeléül – örömet-bánatát kifejezze Neki.

– Meg kell tanulnia **kérni**, ha valamiben segítséget szenved, épp úgy, olyan ösztönös alázattal, mint ahogyan a kisgyermek teszi.

– Szükséges megtanulni **elfogadni is** mindazt, amit Ő, a távlatokat átlátó Végtelen Bölcsesség nekünk, ember-gyermekének szán.

– És ugyanilyen fontos megtanulni **megköszönni is**, vagyis *szívből hálásnak lenni*, hiszen Isten Maga a Szeretet, és a Végtelen Szeretet még akkor is a legjobbat akarja nekünk, ha mi éppen nem fedezzük fel emberi agyunkkal azt. *Isten ugyanis múltunkat, jövőnket egybevetve adja a mindenkori jelen fejlődés-leckéit.*

– Meg kell tanulnunk **adni is**, vagyis Irgalmasságot gyakorolni és megbocsátani „*az ellenünk vétőknek*”, hiszen az Isteni Minta csak a megbocsátás által válik élővé az életünkben.

– És végül mindezekkel együtt még az embernek meg kell tanulnia **felelősséget vállalnia önmagáért, szabad akaratának döntéseiért**, vagyis azokért *a tettekért, kimondott szavakért, sőt még erőteljes gondolatainkért is*, amelyekkel és amilyen minőségben az előbb felsoroltakat *tette vagy nem tette, elfogadta, mint kegyelmi ajándékot, vagy visszautasította, vagy amelyekkel a másik ember lelkét így vagy úgy, de megérintette.*

Ez a felsorolás mind-mind az **IMA** részét képezi, de **IMA-MINŐSÉGEKNEK**, vagy „**IMA-ESZKÖZÖKNEK**” is hívhatjuk őket, és életünknek a bölcsőtől a sírig való tanulnivalói.

Ha e tanulnivalók és hozadékaik beépülnek az életünkbe, akkor egyre közelebb visznek Hozzá, Teremtő Atyánkhoz, hogy földi dolgunk végeztével az indulásunkhoz képest már bölcsébbé vált lélekkel **érkezzünk meg** az Ő Szerető Karjaiba!

Fejlődésünk záloga tehát, hogy az Isteni Igét, Jézus Tanítását hogyan tudjuk „cselekvő Igeként” a fenti, nyelvtanilag cselekvést jelentő szavak által alkalmazni!

Jézus azt tanította, „**Szüntelenül imádkozzatok!**” – ami pontosan erre a cselekvő szeretetre utal.

Az „alkalmazás” mikéntjében pedig megmutatkozik fejlődésünk mértéke, vagyis hogy hogyan, milyen minőségben vagyunk képesek Atyánk nagy Szeretetét visszatükrözni. **Ezekben az „igékben” ugyanis Jézus Tanításának gyakorlatra történő lefordítása szerepel.**

A „szüntelenül” időhatározó pedig nem azt jelenti, hogy mást sem teszünk, mint szemet lesütve, térdepelve imát mormolunk egész nap, hanem azt, hogy élet-adta feladatunk (legyen az gyermeknevelés, vacsorakészítés, hivatali munka, ügyfelekkel történő foglalkozás, vagy éppen egy gyógyító tevékenység, stb.) elvégzése olyan minőségi módon történjen, hogy akár imaként is elfogadható legyen.

Az az ember, aki ezeket az „igéket” nem gyakorolja nap mint nap, az nem érti az Evangéliumot sem. Nem érti meg, hogy az Újszövetség nem más, mint a Szeretet Könyve, vagy mint a „Szellemi fejlődés Szeretet-útja”, mely mindenki által megvalósítható jótettekből áll, és nem „csak a papok tudománya”, mint ahogy sokan hiszik.

Az Evangélium élő, gyakorlatba vihető, mindennapjainkban megvalósítandó Szeretet-tanítás, melynek igenis kézzel fogható eredményét segíti elő az ima.

Felmerülhet valakiben **a kérdés**, hogy miért foglalkozunk ennyit ezekkel a gondolatokkal, és hogy e dolgok megértése nélkül már nem is lehet üdvözülni? Fontos ezeket ismerni?

A válasz: nem, nem mindenkinek fontos.

Ami viszont fontos, az a becsületes igazságérzet és a jó önkritika.

Mert abban az esetben **nincs szükség** az ilyen gondolatokkal való foglalkozásra, hogyha valaki olyan jó, olyan szent életet él, annyi jót tesz szíve szeretete által az emberekkel, hogy már életében „szentként” tisztelik; akkor, de csak akkor nem szükségesek ezek az ismeretek. Az ilyen ember nem filozófál, nem tesz fel „*miért típusú*” kérdéseket, egyszerűen és tisztán a szíve szerint él...

Ez az ember annyi Bölcsességgel él, hogy átgondolások nélkül is, mintegy ösztönösen teszi és szívéből teszi a dolgát!... – És ők az igazi nagy Tanítók! Mert *mutatják*, hogy mi az, amit tennünk kell! Nem beszélnek róla, hanem *mintát adnak*, mint a legtöbben a szentek közül.

Abban a pillanatban azonban, hogy valakiben felmerül, hogy ez vagy az *miért* történik így vagy úgy az életében, vagy elhangzik a szokványos kérdés, hogy: „*Isten miért engedi meg, hogy „ez vagy az” megtörténjen?*”, akkor ebben a pillanatban azonnal **szükségessé válik** a tanulás, vagyis az, hogy értelmesebben tekintsünk a világra, és megértsünk Istennel és létünkkel kapcsolatosan bizonyos dolgokat.

A két eset között az **a különbség**, hogy az első esetben valaki „csak” a szív-szeretet útját választva kíván Istenhez közelebb kerülni, és ő *inkább „lelki ember”* (és mindenképpen lelki ember, akkor is, ha „mintát nyújt”, akkor is, ha pontosan ezen a területen kell többet fejlődnie, ezért főleg önmagán dolgozik). A második esetben azonban az illető már tudni, ismerni is kívánja, hogy mi miért történik körülötte a világban, akkor lelki vágyai között ott szerepel *a szellemi fejlődés útja, a tanulás* is. (Mindezekről a kérdésekről még bővebben lesz szó.)

Az előbbieken felsorolt „igék” tehát egy olyan folyamatot jelölnek, mely az élet folyamatosságát és lelki-szellemi fejlődését biztosítják, és TARTALMUK által kapcsolódnak az imához. Ez a folyamat egy olyan tett-sorozatot jelöl, amelyben sikeresen fejlődhet az ember személyisége, és elkezd kialakulni benne, majd egyre tisztábbá válik a törekvő emberben a szó legnemesebb értelmében elérhető **Alázat**.

Nem hamis alázataskodásról, nem „gerinctörő” szolgaságról, de nem is csúszó-mászó, érdekből fakadó talpnyalásról van szó! Mert ez utóbbiak egyike sem tartozik az alázathoz! A nagybetűs, **a valódi Alázat szeretetből fakad és megérinti a szíveket, és folyamatosan azon dolgozik, hogy Istenhez közelítse önmagát, és ebben adjon segítséget** (igény szerint) **másoknak is.**

És teszi ezt valahogy olyan módon, mint ahogy az előzőekben bemutatott képen az Úr Jézus teszi.

És ezzel a kör bezárult, mert bármely IMA az Alázat eszköze!

HÁLA

*Szeretlek Mindenség Királya, Világok Teremtője!
Szeretlek Istenem, Életek Élete!
Ki életet adtál mindeneknek,
S szívet is mellé minden létező szellemnek.
Belehelyezted Magad teremtményeidbe,
Hogy hívó szavad visszhangot keltsen a szívünkben.
Figyeled sorsunkat, s rávezetsz arra, ami nem jó,
Hogy értsük meg, mi az, mi javítani való.
Nem hagysz elveszni, pedig hibásak, s olykor értetlenek vagyunk,
A makacsságtól sokszor keményebb lesz nyakunk.*

*Leküldesz ilyenkor egy fényugarat,
Melyet óvó angyali kezek hordoznak.
Féltve, őrzően nyújtják a keserű poharat,
És mellé komoly, nagy tükröt tartanak.
„Dönts hát, ember, mondd, hogy mit választasz,
Hiszen tudod, hogy teheted, akaratod szabad!”
Ima száll az Égbe, angyalok éneke,
„Jaj, csak el ne vesszen az ember gyermeke!”
Ők imádkoznak értünk, e drága tiszta lények,
M megbocsátást kérnek a megtévedt léleknek.*

*Könnyek zuhatagán törik a Szivárvány,
Fogadj vissza Uram, légy Te a Cél, és újból az Irány!
Ne engedd el kezem, s add, hogy tehessem a jót,
Az egyedüli tetszésedre valót!
Áldd meg Angyalaid, a Szeretet Őreit,
Kik az embert oly vigyázva, hűen követik.
Hálát örömmel zengjen minden igaz szív,
Mert egy ember-gyermek újból Hazaérkezik!
Amen.*

(A HÁLA című vers e honlap „Versek” című menüpontjában is szerepel.)

- A továbbiakban arra a kérdésre keresünk választ, hogy miért is van mindez így. **Miért olyan fontos az alázat kérdése?** Miért és hogyan alakult ki? Mi szükség van rá? Miért kell, hogy az ember kialakítsa magában?
- Ezenkívül még azt nézzük meg, hogy az előbb felsorolt **„odafordulni, kérni, elfogadni** (Ráhagyatkozni), **megköszönni és adni** (Irgalmasságot gyakorolni és megbocsátani), **valamint felelősséget vállalni**” igéi mit is jelentenek egyenként a gyakorlatban.

Folytatása következik...

* * *